

NYKÖPINGS MINIGOLFKLUBB

1949 - 1999

50 ÅR

Nyköpings MiniGolfKlubb 1949-1999

1949-1954 De första fem åren

Klubbens officiella födelsedag är 1/1 1949. Beslut om bildandet togs dock en höstkväll 1948 av spelare från Nyköpings två banor. Efter några månader gjordes en utbrytning, varvid MGK 49-an (numera Södra BGK) tillkom på banan vid västra viadukten. Klubbens hemmabana sedan dess blev banan vid S:t Annehus, då ägd av Nils Olofsson.

Inträde i Svenska MGF redan från starten och klubben deltog i sitt första 10-manna-SM samma år. Inga tävlingsmässiga framgångar under de första åren men 10-manna-SM spelades även åren 1950-51, men ej 1952 varför klubben vid uppdelningen i A och B-grupp kom att föras till B-gruppen. Klubbens banor var från början s.k. cirkusbanor, men sedan klubbens spelare under de första årens tävlingar stiftat bekantskap med andra och bättre tävlingsbanor framkom ett allt starkare behov av en bättre hemmaanläggning. Detta resulterade i att klubbens första tävlingsmässiga massabanor byggdes under det första jubileumsåret 1954.

1955-1959 Under vilken tid klubbens första storhetstid börjar

Det tävlingsmässiga resultatet av den nya anläggningens tillkomst lät inte vänta på sig. Framgångarna började komma slag i slag och särskilt på juniorsidan där klubben snabbt växte sig mycket stark noterades mycket stora framgångar. Detta resulterade bl.a. i att klubben, redan 1955 beslöt att åter starta på 10-manna-SM för att försöka kvalificera sig för spel i A-gruppen. Detta lyckades vid B-SM i Norrtälje då kom klubbens lag kom på andra plats, endast ett slag efter segrande Stockholms MGK och tog därmed steget upp redan i det första försöket.

En viktig förändring för klubbens del skedde vid årsskiftet 1955-56 när klubben inköpte sin hemmabana som ditintills varit privatägd av Börje Andersson som i sin tur hade köpt den av den ursprunglige banägaren Nils Olofsson året före. Börje med fru blev medlemmar redan 1955 och 1956 följde även resten av familjen Andersson, Stig med fru samt föräldrarna Edvin och Svea, en familj som skulle visa sig komma att spela en dominerande roll i klubben under en 10-årsperiod framåt.

Individuella SM 1956 i Helsingborg blev en mycket stor framgång för klubbens juniorer. Lars-Ove Karlsson blev svensk mästare och Börje Larsson silvermedaljör samt dessa bägge tillsammans med Ingvar Dahlin svenska mästare i lag, 23 slag före tvåan. Lars-Ove Karlsson blev tack vare detta uttagen i landslaget mot Danmark 1956.

I debuten vid 10-manna-SM i Sandviken samma år blev laget sexa under svåra förhållanden och tog det året också den första segern vid ett 10-manna-DM. 1957 blev det seger vid 10-manna-SM på hemmaplan i Nyköping samt ny triumf för klubbens juniorer vid SM i Köping. Per-Olof Bergkvist svensk mästare individuellt samt tillsammans med Lars-Ove Karlsson och Berndt Larsson i lag.

Vandringspriset till bästa SM-klubb 1957 erövrades. Klubbens framgångar fortsatte under 50-talets sista år och även klubbens damer började skörda framgångar. 1959 erövrades silvermedaljerna i 3-mannalag vid individuella SM i Västerås.

1960-1964 Klubbens första storhetstid går mot sitt slut

Sextioalet inleddes med en ny framgång för klubbens 10-mannalag vid 10-manna-SM i Södertälje 1960 där silvermedaljen erövrades. 1960 blev också klubben för första gången bästa klubb vid årets DM-tävlingar. Klubbens damer hade under början av sextioalet sina största framgångar. 1960 togs bronsmedaljerna vid det första 5-manna-SM:et för damer i Kumla och redan året därefter kom den stora triumfen för damerna då laget blev svenska mästare vid 5-manna-SM i Norrtälje. Även vid individuella SM noterade damerna stora framgångar. 1960 erövrades bronsmedaljerna i 3-mannalag i Växjö och 1961 likaledes bronsmedaljerna i Bollnäs. Detta år nåddes också en fin individuell framgång vid individuella SM av Anna Andersson som blev silvermedaljör. 1962 nådde damerna sin sista stora framgång under denna storhetsperiod vid 5-manna-SM i Falun genom att också där hemföra bronsmedaljerna. Det var också samma fem damer som under dessa tre framgångsrika år spelade i klubbens lag: Anna, Inga-Britt och Svea Andersson samt Eva Friedmann och Herta Karlsson.

1961 fick också klubben sin andre internationelle spelare genom att Börje Andersson, som under många år varit klubbens dominerande spelare på seniorsidan, uttogs till en landskamp mot Danmark och Västtyskland i Helsingborg. Han deltog även i en returmatch mot samma länder i Köpenhamn året därpå samt blev även klubbens förste deltagare i EM då han ingick i det svenska laget vid EM i Dortmund, Västtyskland 1963.

År 1962 kom emellertid också klubbens första större motgång i och med att laget vid 10-manna-SM i Norberg hade en mindre lyckad dag och föll ur A-gruppen. Skadan reparerades dock omgående vid B-SM i Örebro där klubbens lag 1963 vann södra B-gruppen och därmed åter tog steget upp.

I början av sextioalet skedde även en betydelsefull förändring vid klubbens bana genom att ett nytt klubbhus byggdes innehållande förutom försäljningsutrymmen även ett klubbrum något som dittills hade saknats. Klubbens år 1954 byggda banor hade emellertid också vid den tiden hunnit bli ganska nedslitna och behövde ersättas, vilket också skedde i och med att en ny massaanläggning byggdes till klubbens 15-årsjubileum 1964.

1965-1969 En period kännetecknad av kriser för klubben

Det skulle dock visa sig att den nya anläggningen främst genom en mindre lyckad byggmetod blev ett stort misslyckande. Spelytan visade sig inte hålla för påfrestningarna och experiment som gjordes för att avhjälpa detta gjorde bara det hela ännu värre. Det blev då allt svårare att få medlemmarna att utföra det omfattande arbete som erfordrades för att hålla en massaanläggning i skick. Resultatet blev att anläggningen slogs igen helt efter midsommaren 1966, varigenom klubben då stod helt utan hemmabanor, vilket blev en svår påfrestning för sammanhållningen inom klubben. Situationen blev till slut sådan att man år

1967 beslöt att göra en närmast desperat satsning på något som då var ganska nytt, nämligen banor med spelyta av filt i stället för massa. Kontakt togs med banbyggare Forslund i Norrköping och resultatet blev att klubbens första filtanläggning stod klar för invigning på eftersommaren 1967.

De svåra förhållandena på klubbens golfbana hade också medfört att klubbens spelare inte hade kunnat uppnå lika stora framgångar under sextiotalets mitt som tidigare, dock saknades inte ljuspunkter även i det avseendet. Lars-Ove Karlsson en gång tidigare internationell gjorde en mycket fin säsong 1966 och blev därigenom uttagen till den svenska EM-truppen vid EM i Chateau-d'Oex, Schweiz detta år. Detta blev inledningen på en 16-årsperiod under vilken klubben alla år hade minst en representant i något av de svenska landslagen.

Samma år placerade sig en annan av klubbens spelaren, Arne Spångtorp, som sexa vid individuella SM i Uppsala, en placering som skulle visa sig vara början på en kometliknande spelarkarriär, under vilken han kom att bli bosatt i det svenska landslaget vid EM under åren 1967 t.o.m. 1971. Vid individuella SM 1967 i Helsingborg fick han sin bästa SM-placering, en tredjeplats. Han nådde under denna tid sin allra största framgång då han vid EM 1969 i Borlänge och Stora Tuna som förste svensk hemförde europamästerskapet för herrar. Vidare lyckades han som förste svensk vinna en stor turnering i Tyskland, påskturneringen i Weinheim 1968.

Vad 10-mannalaget beträffar så lyckades klubben också trots svårigheterna under dessa år med uppgiften att hålla sig kvar i A-gruppen vid 10-manna-SM.

Sextiotalet hade emellertid också medfört en svår belastning för klubbens ekonomi. Verksamheten hade inte kunnat hållas i gång utan betydande insats av privat kapital, vilket medfört att klubben ådragit sig förhållandevis stora skulder. För att råda bot på detta förhållande gjordes under hösten 1967 ytterligare en satsning på något som hade kommit till Sverige från Amerika, nämligen bingospel. Det skulle komma att visa sig vara ett lyckokast. Klubbens bingo, som startades på Stora hotellets rotunda med Börje Andersson som ropare, blev snabbt stans populäraste och en allvarlig konkurrent till de bingon som redan tidigare fanns i Nyköping. Detta fick till följd att Nyköpings BIS kontaktade klubben med ett förslag om att klubbarna skulle gå tillsammans och starta en storbingo. Detta kom också till utförande och storbingon startade i mars månad 1968 med spel på Träffen i Folkets park. Denna blev också mycket snabbt populär och det medförde att klubbens tidigare ansträngda ekonomi kunde börja rättas till och inkomsterna blev till och med så goda att man började se sig om efter nya möjligheter att få användning för de nya inkomsterna. Resultatet av detta blev att klubben tog upp även bowling på programmet i och med att IFK Nyköpings förutvarande bowlingsektion övergick till klubben.

Ryktet om klubbens goda ekonomi spred sig också snabbt utanför Nyköpings gränser och bidrog förmodligen till att klubben år 1969 som nya medlemmar fick bl.a. tre av landets bästa spelare Kjell Fredriksson från Örkelljunga, Arne Jeppsson från Malmö och Olle Ohlsson från Uppsala, av vilka den sistnämnde dock återgick till Uppsala efter ett år. Kjell Fredriksson blev för övrigt redan under sitt debutår för klubben bronsmedaljör vid EM, samma EM som vanns av

Arne Spångtorp, varför klubben alltså detta år hade två av de tre EM-medaljörerna och dessutom ingick Kjell och Arne i det svenska herrlaget som då vann EM-guld.

1970-1974 Klubbens andra men något annorlunda storhetstid

Genom att klubben nu hade flera av landets bästa spelare i sina led följde också en period av mycket stora framgångar såväl nationellt som internationellt. Förutom redan nämnda EM-framgångar togs under denna period ytterligare en silvermedalj vid EM av Kjell Fredriksson 1973. I lag blev Kjell Fredriksson och Arne Jeppsson EM-mästare 1972 och Kjell Fredriksson ytterligare en gång 1973. 1970 fick klubben en internationell spelare på juniorsidan, Clifford Öhman som det året deltog i Sveriges lag vid junior-EM och 1973 även en på damsidan, Eva Friedmann, som sedan 1974 tog en bronsplats vid EM i Holland.

I SM-tävlingarna kom också många goda framgångar under dessa år. Kjell Fredriksson blev silvermedaljör i seniorklassen såväl 1970 som 1972 och sistnämnda år även bronsmedaljör i seniorernas lagtävling tillsammans med Arne Spångtorp och Arne Jeppsson. 1970 blev det också en lagmedalj i brons för klubbens juniorer vid SM genom Clifford Öhman, Jan-Erik Karlsson och Bo Johansson. Fina SM-framgångar blev det också i Mixed-SM, där Kjell Fredriksson och Eva Friedmann erövrade silvermedaljerna 1973 och bronsmedaljerna 1974.

Många andra framgångar nåddes också av klubbens spelare under dessa år bland vilka kan nämnas tre segrar i tidningen Minigolfs poängjakt, 1968 av Arne Spångtorp och 1969 samt 1971 av Kjell Fredriksson och dessutom två segrar i tävlingen om Gustav Ahlqvist Cup vid SM, bägge av Kjell Fredriksson 1970 och 1973.

Mitt under alla dessa framgångar började emellertid också orosmolnen torna upp sig vid horisonten. Ytterligare en storbingo hade kommit till i Nyköping och det gjorde att lönsamheten började gå ned och medförde även att klubben år 1971 lade ned bowlingen och åter blev en ren minigolfklubb. Vidare började en allt kraftigare generationsväxling göra sig märkbar vilket hade till följd att bredden i klubbens spelarmaterial bakom klubbens fina toppspelare allt mera tunnades ut.

Det visade sig också att klubbens filtbanor trots omfattande underhållsarbeten snabbt blev av mycket dålig kvalitet. Då sjönk också spelintresset hos allmänheten och det blev allt svårare att rekrytera nya spelare för att fylla luckorna efter de som slutat. Följden blev att klubbens lag vid 10-manna-SM 1972 i Bollnäs, efter nio år i A-gruppen, hamnade på nedflyttningsplats. Visserligen gick laget återigen upp året därpå men degraderades på nytt vid 10-manna-SM i Hedemora 1974 och fick sedan vänta till 1983 innan klubben återigen kvalificerade sig för A-gruppen. Efter säsongen 1973 hade dessutom en av klubbens toppspelare Arne Jeppsson återgått till sin tidigare klubb i Malmö.

1975-1979 En ny period av framåtskridande inledd

Klubbens golfbanor hade under tiden blivit allt sämre och inför jubileumsåret 1974, då klubben skulle fylla 25 år, lämnades en ansökan in till fritidsnämnden om bidrag för upprustning inför årets jubileumstävling. Något sådant erhöll klubben inte, men i stället ett motförslag, som gick ut på att bygga en helt ny anläggning vid Hjortensbergsbadet där fritidsnämnden tänkt sig ett rekreativcentrum. Detta förslag försvann dock ur bilden och ersattes med den gräsbevuxna slänten bakom klubbens kioskbyggnad. De gamla banorna skulle då rivas för att ge plats för bilparkering. Våren 1977 kunde så en ny Cityanläggning färdigställas. Dessutom installerades två nya toaletter i kioskbyggnaden, varav en handikappvänlig.

De sista åren innan den nya anläggningen kunde tagas i bruk hade varit besvärliga för klubben och framgångarna på tävlingsbanorna som en följd härav också förhållandevis blygsamma. Undantag saknades dock inte. Kjell Fredriksson blev silvermedaljör vid EM 1975 och Eva Friedmann hade stora framgångar i de EM som hon under några år deltog i. Två gånger blev hon EM-mästare i lag för damer, 1977 och 1979 och individuell silvermedaljör både 1978 och 1979. Bland Evas övriga framgångar under dessa år kan nämnas att hon i den 1976 nystartade tävlingen Svenska Cupen hemförde segern i damklassen samtliga de tre första åren.

1979 då Eva inte deltog fick för övrigt klubben ändå en andra plats genom att Clifford Öhman i herrklassen. En annan av klubbens spelare som har hade många framgångar under dessa år, även om det inte skett vid EM eller SM, var Jan-Erik Larsson.

År 1974 infördes också seriespel för 5-mannalag, varvid klubben placerades i div. I västra. 1976 blev det mest framgångsrika året då laget vann gruppsegern och därmed fick delta i slutspelet mellan landets fem gruppsegrare. Där blev det dock endast en fjärdeplats och 1977 degraderades laget från div. I. 1978-1979 spelade laget i div. II östra och kvalificerade sig där också till div. I-kval 1979 men missade detta på kvoten i kvalserien.

En förändring skedde för klubbens bingo år 1976. Då upphörde den storbingo som spelats tillsammans med Nyköpings BIS och i stället öppnades en ny bingohall av en allians bestående av fyra klubbar, NBIS, NMGK, IFK Nyköping och BK Atlas. Alliansen har därefter utökats med flera klubbar.

Ytterligare en förändring kan nämnas. Den siste av de tre toppspelare som 1969 kom till klubben, Kjell Fredriksson, lämnade klubben efter säsongen 1977 för att övergå till Hjälmshöj MGK i hans hemort Örskällunga.

Invigningen av klubbens nya banor 1977 blev inledningen till ett markant uppsving för klubben. Visserligen innebar den satsningen ett stort ekonomiskt åtagande för klubben när det gäller räntor och amorteringar, men den starkt ökade spelfrekvensen medförde att detta kunde klaras bra samtidigt som klubben fick helt andra förutsättningar när det gällde medlemsrekryteringen särskilt då på ungdomssidan.

1980-1984 En mellanperiod

Tyvär hade klubben svårt att få fram några nya förmågor. Undantaget var Peter Sundh som vid Ungdoms-SM 1984 vann Pojkar B. I övrigt var det spelare boende på andra håll, men spelande för klubben, som stod för de största framgångarna. Mikael Poduschkin och Maria Söderberg från Norrköping kom sålunda tvåa vid Mixed-SM 1983 och båda deltog vid EM 1984. Samma år blev Maria Söderberg trea i damjuniorklassen vid SM.

1984 var Arne Spångtorp tillbaka i klubben efter tre år i Fröslunda BGK och han vann då Oldtimers-EM, vilket han gjort även 1981. Han blev då den förste att ha vunnit EM både som senior och oldtimers.

1985-1989 Upptakten till en ny storhetstid

Peter Sundhs framgångar fortsatte. Vid Ungdoms-SM kom han i Pojkar A 1985 femma på filt och 1986 trea på EB. Vid debuten i herrjuniorklassen vid SM 1987 blev han femma och året därpå bronsmedaljör. Han blev uttagen i landslaget till EM detta år, liksom till både NM och EM 1989, då tillsammans med Jonas Linder.

Klubben fick under denna period fram ytterligare några duktiga ungdomar. Vid Ungdoms-SM på filt vann Ann-Sofi Lagsjö Flickor B 1986 och 1987 samt Flickor A 1988 och 1989. Dessutom vann hon Flickor A på EB 1988 och 1989. Billy Jonsson blev 1988 tvåa i Pojkar C på filt och trea på EB samt vann 1989 Pojkar C på filt och blev tvåa på EB. 1988 blev dessutom Mikael Thim tvåa i Pojkar C på EB. Vidare vann Charlotte Lindberg damjuniorklassen vid SM 1986 och blev trea vid EB-SM 1987. Året därpå blev hon tvåa i damklassen vid EB-SM för att sedan 1989 vinna denna klass vid SM samt bli trea vid EB-SM. Hon medverkade i landslaget vid NM och EM 1987, vid EM 1988 och året därpå vid både NM och EM.

Vid SM 1985 i Helsingborg blev Clifford Öhman fyra, Jan-Erik Larsson åtta samt tillsammans med L-G Berg svenska mästare i 3-mannalag och vid 10-manna-SM 1986 blev klubbens lag tvåa. 1989 vann klubbens juniorer 5-manna-SM och tog samma år bronsmedaljerna för 3-manna-lag vid SM. Vidare blev Lars Löf trea vid SM 1989 och detta år blev klubben dessutom bästa SM-klubb.

Arne Spångtorp vann oldboysklassen vid EB-SM 1987 för att sedan komma fyra 1988 och sexa 1989. Han deltog också vid EM 1988 och både NM och EM 1989.

Ytterligare några duktiga spelare från andra orter hade nu sökt sig till klubben. Mikael Poduschkin, Else-Marie och Therese Wäppling samt Kerstin Bengtsson bidrog med flera framskjutna placeringar vid SM och EB-SM liksom med landslagsuppdrag i slutet på 80-talet. Vid slutspelet i Damserien för 5-manna-lag 1989 kom klubbens lag trea.

1986 byggdes ett nytt, större och mer rationellt inrett klubbhus, med kiosktrymme, kontor, toaletter och samlingsrum samt altan ut mot banområdet. Och 1988 blev den 15 år tidigare diskuterade anläggningen vid Folkets Park verklighet. Den motsvarade dock inte förväntningarna och klubbens engagemang i den avvecklades efter några år.

1990-1994 Den hittills bästa perioden i klubbens historia

Bland ungdomarna var det nu Billy Jonsson som höll sig framme genom att vinna Pojkar B på filt vid Ungdoms-SM 1991, efter att ha varit tvåa 1990, och sedan komma tvåa i Pojkar A på EB 1992.

Mixed-SM vanns både 1990 och 1991 av Kerstin Bengtsson (tillsammans med Per Hillborg, Bålsta) varefter det blev en tredjeplats 1992. Charlotte Lindberg följde upp detta med att (tillsammans med Lars Lövblom, Bålsta) komma trea 1993 och tvåa 1994.

Kerstin Bengtsson vann damklassen vid både SM och EB-SM 1990. Charlotte Lindberg, som då var trea resp. sexa, tog sedan över genom att vinna SM 1991, 1993 och 1994 för att 1992 sticka emellan med en tredjeplats vid SM och en vinst vid EB-SM. Ann-Sofi Lagsjö blev trea i damjunior klassen vid SM 1990 och tvåa 1991 samt trea vid EB-SM 1990.

Vid EB-SM 1990 blev det nära storslam för klubben i damklassen. Förutom Kerstin Bengtssons vinst och Charlotte Lindbergs sjätteplats kom Else-Marie Wäppling trea och Therese Wäppling fyra. Vid SM 1991 var det dags för seniorerna att nästan ta storslam. Joakim Andersson vann med Jonas Linder på fjärde och L-G Berg femte. Den senare hade även kommit fyra vid SM året innan. Peter Sundh kom vid SM trea i herrjunior klassen 1990 och två i herrklassen 1993. Vidare kom Mikael Jonsson tvåa i herrjunior klassen vid SM 1991 och 1992 samt vid EB-SM trea 1992 och tvåa 1993. Vid EB-SM 1990 kom Arne Spångtorp trea i oldtimersklassen.

Klubbens juniorer vann 5-manna-SM 1990 för andra året i rad och klubbens seniorer tog en tredjeplats vid 3-manna-SM 1991. Vid 10-manna-SM kom klubbens lag tvåa 1990, fyra 1991 och trea 1992. I Svenska Serien kom klubben lag fyra 1992 och sexa 1993 medan klubbens lag i Damserien kom tvåa 1990, 1992, 1993 och 1994. Vid 5-manna-RM för oldtimers 1992 kom klubbens lag trea och klubben blev för andra året i rad bästa SM-klubb 1990.

Joakim Andersson, Kerstin Bengtsson, Therese Wäppling, Ann-Sofi Lagsjö, Charlotte Lindberg, Mikael Jonsson och Peter Sundh medverkade under denna period i olika landslag vid NM och EM.

Under 1992 dök det upp ett nytt sätt att få in pengar till verksamheten. Det var försäljning av lotter till BingoLotto och det gav till en början stora inkomster men dessa har sedan efter hand minskat. Pengarna kom väl till pass när det 1994 återigen var dags att bygga nya banor. Den här gången blev det en NIFO-bana, med både blytt och vattengrav.

En av klubbens grundare, Lars Karlsson, som tillhört styrelsen i stort sett alla år, avgick nu ur denna och valdes därvid hedersordförande.

1995-1999 Ytterligare en period av tillbakagång

Eftersom ett flertal spelare nu antingen lade klubbarna på hyllan eller gick till andra klubbar, så försvann klubbens möjlighet att hålla sig framme i tävlingarna. Undantag fanns dock. Charlotte Lindberg kom (tillsammans med Lars Lövblom, Bålsta) återigen tvåa vid Mixed-SM 1995 och blev samma år fyra vid EB-SM samt deltog i EM. Åsa Pettersson, som 1995 spelade för klubben, kom då i damklassen femma vid SM och vann NM.

10-mannalaget kom 1998 femma vid SM liksom damlaget i Damserien 1995.

Vi har nu ett par ungdomar att hoppas på inför framtiden. Det är Therese Bohman som vid Ungdoms-SM 1998 kom trea i Flickor A både på filt och EB och vann samma klass på EB 1999. Vidare har vi Jimmy Karlsson, sonson till Lars-Ove "Mandel" Karlsson, som vid tävlingen för distriktslag i samband med Ungdoms-SM 1999, blev bäst individuellt.

Det är vår förhoppning att det goda kamratskap som rått i klubben skall fortsätta in i 2000-talet och hjälpa oss att nå nya och stora framgångar, både individuellt och som klubb.

Styrelsen

Personerna på omslaget är ett urval av de som på olika sätt betytt mycket för klubben genom åren. Tyvärr saknas kort på många som skulle ha varit med i denna uppräknig:

Lars Karlsson
Börje Andersson Stig Andersson
Herta Karlsson
Börje Larsson Lars-Ove Karlsson
Inga-Britt Andersson Anna Andersson
Kjell Fredriksson Clifford Öhman
Eva Friedmann Svea Andersson
Arne Spångtorp Per-Olof Nilsson
Peter Sundh
Charlotte Lindberg Ann-Sofi Lagsjö
Ivar Andersson

Inför framtiden hoppas vi nu mycket på dessa ungdomar:

Therese och Jimmy